

Преди много години по морето пжтувалъ единъ параходъ. На него били 200 пжтници. Изведнажъ се явила силна буря. Вълнитъ заливали парахода. Водата нахлула навредъ. Капитанътъ заповѣдалъ всички пжтници да слѣзътъ долу въ една голѣма стая. Като се събрали всички, той казалъ на моряцитъ да затворятъ вратата и прозорцитъ, за да не влиза вода.

Скоро отъ стаята се чули викове и охкания. Вратата била заключена и никой не можелъ ни да влѣзе — ни да излѣзе. Почнали да се гърчатъ отъ болки, кръвь бликнала на нѣкои отъ ушитъ, носа и очитъ. Свѣщитъ, които освѣтявали стаята, изгаснали. Тогава още нѣмало електричество. Тогава най-силнитъ пжтници се спуствали къмъ вратата и почнали да я чупятъ. Щомъ строшили вратата и влѣзълъ прѣсесенъ въздухъ, престанали виканията и охканията, но . . . седемдесетъ души отъ двестата умрѣли. Тѣ се задушили отъ мръсния въздухъ. Капитанътъ не знаялъ, че хората ще се задушатъ отъ лошия въздухъ, както ако си запушишъ устата и носа.

— Чакай, да опитамъ да си запуша носа и устата, какво ще стане.

— Не, по-добре, дай азъ да ти ги запуша.

Следъ минутка Колю почервенѣ, изпули очи, замаха ржце и затропа съ крака. Татко му пустна ржка. Колю жадно задиша въздуха и се радваше.

— Охъ, колко е лошо, татко, безъ въздухъ! Много е лошо!

— Не лошо, Колю, а просто е невъзможно. Ако те държахъ нѣколко минути — ти щѣше да умрешъ. Така е съ всички хора и животни. Неможе да се живѣе безъ въздухъ, Неможе да се живѣе и въ разваленъ въздухъ. Но за това ще ти разкажа утре. Сега иди си легни, че много си изморенъ отъ киното.

Прев. М. Д. Николовъ.